

DE UNIE.

EEN PLEIDOOI VOOR EEN NIEUW BEGIN.

Het is waarschijnlijk, dat bij de samenkomst van de parlementen in de Kaap, de Vrijstaat en de Transvaal (voor de laatste maal de volgende maand) en door de verkiezing van Senators of door een duidelijk uit spreken van de leiders een juiste verklaring van de politiek mag verwacht worden, met betrekking tot het vormen van partijen in de Unie; de vraag is, of wij zullen voortgaan op de oude weg van rassen-verschil, of dat wij al het oude zullen vergeten en een geheel nieuw begin maken. Ofschoon wij pas een duidelijke en officiële uitspraak kunnen verwachten bij het vormen van het eerste Ministry op 31 Mei (het is mogelijk, dat wij dan weten, waar wij zijn); is het de opinie van velen, die ernstig op een nieuw begin wachten, dat wij deze weinige weken *geduldig* zullen wachten en het is de mening van de schrijver, dat het niets meer is dan billijk, dat wij *moeten* wachten. “De deur is nog niet toe,” is het wachtwoord en wij *kunnen* wachten. Maar en zijn verschillende meningen omtrent stilzwijgen omdat er meer dan één opinie is over het breken van het zwijgen en meer dan één reden om zulks te doen. Het is duidelijk, dat het nu geen tijd is, om elkander aan te vallen—ieder die aangevallen wordt moet zich zelf verdedigen; en zinspelingen op oneerlijkheid en lichtgelovigheid zijn ook verkeerd.

Maar het voornaamste van alles is het feit, dat het volk van Zuid Afrika moet beslissen over deze vraag en dat die mensen daarom dit vraagstuk goed moeten verstaan, zodat hun opinie bekend wordt, vóór dat de leiders zich weg geven af valse stappen nemen.

En het volk von Zuid Afrika, het tegenwoordige en toekomstige, zal moeten betalen voor elke fout nu gemaakt. Het is waar, dat bij de eerstkomende verkiezing in September, daar voor hen een gelegenheid zal zijn, om zich uit te spreken en te stemmen en dan kunnen ze een fout voorkomen. Maar is die eens gemaakt, dan kan die nooit weer hersteld worden. Want dan is er veel kwaad gedaan, vele oude wonden open gescheurd om weer verbonden te worden en wie weet, hoe lang nog te bloeden. Wie kan de diepte meten waarin wij zullen zinken, als na al die tyd van verdraagzaamheid aan beide zijden, die een drijfveer voor ons behoorde te zijn, wij toch elkander niet verstaan en dieper ver dieper dalen, dan we

voorheen stonden? Wij kunnen toch niet verwachten, dat de mensen, die de Conventie aangingen zullen handelen als reizende tooneelspelers, die, terwijl het spel nog aan de gang is, zullen vechten over het ingekomen geld; andere opbouwers van naties hebben iets beters gedaan en iets beters wordt van ons verwacht.

Het is de overtuiging, dat wij staan tegen over een grote crisis en ook tegenover een grote kans, welke de schrijver van dit pamflet beweegt, de welgemeende raad van "Stilte" te vergeten en een persoonlijke poging te wagen, voor wat hij meent de rechte weg te zijn voor zijn land. Het wordt vergeten, dat terwijl "Stilte" een goede kans geeft voor de arbeiders in het belang van de Unie, en geen kans geeft om zich boos te maken aan hen, die tegen de Unie zijn, dat het toch ook met goed gevolg gebruikt kan worden door de laatste klasse mensen. Dat de leiders van de Unie grote moeilijkheden hebben te overwinnen en van alle zijden gedrukt worden is wel bekend of wordt verondersteld, doch 't gaat hen als de ijsberg: "slechts een deel is boven water." Dat de tegenstanders van de Unie in de minderheid zijn, wordt bewezen uit de wijze van oppositie; men ziet en hoort ze zelden in 't publiek, doch in 't geheim zijn ze onvermoeid en slim. En terzelfder tijd wordt het volk—de grote beslisser in deze zaak, de lijder, als 't mislukt; het publiek van Zuid Afrika—berooft door die stilte, van hun grote kans.

Een Nationale, niet een politieke crisis.—Als iemand, die altijd oprecht geloofd heeft in partijen gouvernement en met alle macht zijn partij verdedigd heeft, geheel uit principe, als zulk een man ernstig de mogelijkheid bespreekt van samenwerking met anderen, van wie hij zeer veel verschild heeft in het verleden, en dan in het publiek zijn opinie verdedigd, dan is het minste, wat van hem verwacht kan worden een verklaring, zo duidelijk en rechtuit, dat geen misverstand mogelijk is.

De gewone man toont mistrouwen in iemand en denkt niets van hem, die plotseling van positie verandert. Het gevolg is dan verwijdering van oude vrienden, minachting van hen, die goede bedoelingen hebben en het gevolg is, dat er kwaad gedaan wordt inplaats van goed. Om duidelijk te zijn; het eerste punt is dus niet over party politiek, doch over iets van bijzonder groot nationaal belang.

De constitutie van het eerste Goevernement is een fundamenteel

boven en verwijdend van alle partijen, al ware het slechts omdat het het eerste werk van het eerste Goevernement zal zijn de fondamenten te voltooien, die in principe en breed gelegd zijn door de grondwet van de Unie. En er zijn weinigen, die niet zullen erkennen dat het landsbelang boven party belang gaat.

De regels en gewoonten van het gewone politick leven zijn hier niet toepasselijk; die werden niet gemaakt voor zulke gelegenheden. Een gelegenheid als deze kwam nog nooit voor en zal ook nooit weer voorkomen. Deze ondervinding, deze kans, kan maar eenmaal voorkomen in de geschiedenis van een land en inderdaad, die komt slechts tot enkele landen. Vergelijkingen zijn zelden volkomen, doch zelfs de meest vrije opvatting laat ons niet toe meer dan een half dozijndergelijke voorvallen uit de geschiedenis van de beschaafde wereld op te noemen, dat is een half dozijn die uit de geschiedenis der naties met de onze overeenkomen en als leiddraad of waarschuwing voor ons kunnen dienen. Als men dit goed bedenkt, dan schijnen al die mandaten, die vrees, die wensen van voorbijgaande partijen en politieke mannen ons onwenselijk voor deze gelegenheid.

Er zijn echter twee grote gebeurtenissen opgeschreven in de geschiedenis, waarheen wij onwillekeurig ons oog richten en waarheen de leden van de Conventie ook zagen als voorbeeld voor licht in hun duister werk, n.l. de wording van de Vereenigde Staten van N.A. en het gebied van Kanada. De stichters van die naties wisten, wat zij deden, n.l. het fundament leggen waarop voor eeuwen grote naties konden opgebouwd worden en stand houden. Fouten maakten ze en teleurstellingen hadden ze, doch ze waren niet in staat die te vermijden; maar er is één fout, één misdaad, waartegen ze zich verzetten, met al de macht van hun groot karakter - zij weigerden hun nobel werk te verlagen ten bate van partij belang. Daarom staan zij hoog boven anderen in de gallerij van de helden van hun land; grote Vaders van grote Volkeren. Lees de brieven van Washington en bedenk welke bijna bovenmenselijke kracht het kostte, omtezamen te houden bitter vijandige Staten en collegas, die even bitter jaloers waren op elkander. Denk aan Alex Hamilton's genie en bewonderenswaardig werk; zijn zelfverloochening en loon—ondank en dood. Denk aan het vraagstuk dat John A. McDonald moest oplossen over de Staat, de Rassen, de Taal en de Godsdienst—en zijn samenwerken gedurende een leeftijd, met zijn tegenstander en persoonlijke vijand, George Brown, een daad waarvoor beiden eer toe komt.

Bedenk wat het betekent, als twee grote leiders, die zelfs niet met elkander spraken, samen kwamen om te arbeiden voor één groot nationaal doel en samen werkten in het eerste gouvernement, en toen het werk klaar was, uit elkander gingen, om nooit weer een woord te wisselen. Hier in Zuid Afrika hebben wij een gelegenheid even groot, en dezelfde behoefte aan zulke mannen; en de moeilijkheden hier zijn veel minder. De Unie van Zuid Afrika, onder zelfbestuur en de Britse vlag, de gelijkheid van de twee blanke rassen voor de wet en in vertegenwoordiging--Gelijke Rechten--dit alles is een voldongen feit 't welk alles veranderd heeft voor de toekomst, en een der moeilijkste vraagstukken is reeds opgelost voor Zuid Afrika. Het werk van de Conventie heeft al reeds bewezen, dat onder de nieuwe condities, meer nog dan vroeger, de oude verschillen van partijen op rassen verschil gegrond waren.

Het werd gezien, dat ieder oogenblik daaruit kwaad kon voortkomen en dat ze gevaarlijk waren, en meer en meer zag men, dat ze ongeschikt en verlamdend werkten. Daar waren lange tijdperken waarin men vergat (het was onmogelijk te onthouden) dat men behoorde tot een partij of een ras; geheel opgenomen in nationaal werk, daecht men en handelde (zo goed men kon) voor het welzijn van het land. Van Oktober, 1908, in Durban, tot Augustus, 1909, in London, is er niet één enkel verschil geweest, ontstaan door een partij of over een rasonderschied. In de Vereenigde Staten en in Kanada bleek het idee Unie onbereikbaar, ondanks de bezielde leiding van de grote Stichters en de Federale vorm moest worden aangenomen. In Zuid Afrika deed men een betere en edelmoediger poging en nam een volkomen Unie aan. In de Vereenigde Staten en in Kanada kozen de leiders Vereeniging, prijsgevende veel lang gekoestende partij-principes, om een eerste Gouvernement te vormen en hun jonge naties op de been te brengen voor het grote principe Unie. In Zuid Afrika met één vlag, één Gouvernement en Gelijke Rechten, is het mogelijk een nieuw begin te maken. Het wegdoen van partij politiek, zo nodig om de samenwerking te verkrijgen van een grote meerderheid, zou een geringe zaak zijn in vergelijking met wat er door andere naties gedaan is voor Unie, en 't zal 'n nietigheid zijn, als men de grote winst berekent.

Zover Unie staat boven Federatie, zo veel beter is een nieuw begin dan een Vereniging (coalitie). In beide historische gevallen, die wij noemden, was de Federatie een overeenkomst afgedwongen van de grote leiders, door omstandigheden. In beide gevallen waren die

eerste Goevernementen grote overeenkomsten en dus niets anders dan Coalities. Daar wij hier in Zuid Afrika de kans hebben voor een gehele en zuivere Unie, zo hebben we ook de kans voor een nieuw begin. Het grote fundamentele verschil, waarop onze partijen worden gevormd is weggedaan door de oorlog en de Nationale Conventie. Tot ons is een gelegenheid gekomen, die alle hoop te boven gaat—de kans, zeldzaam en onschatbaar, die slechts tot weinigen komt en nooit terug keert.

PRAKTIJSE OVERWEGINGEN.

De voorbeelden van andere landen in hun bereiken van Unie, zijn echter niet voldoende om de mensen te overtuigen, dat zij ook zo zouden doen; een vage, ofschoon edelmoedige opwelling van patriotisme is niet genoeg motief voor een grote en verreikeude handeling. Daarom behoort iedere man en vrouw in Zuid Afrika te overdenken de praktische reden, waarom grote mannen in het verleden persoonlijke opofferingen voor hun partij maakten, om hun Unie in 't leven te roepen met behulp en de goede wensen van een vereenigde natie, en waarom hier een grote poging moet gedaan worden.

Het zal genoegzaam zijn hier enkele punten te overwegen met betrekking tot Zuid Afrika—indien iemand meer weust zal bij genoegzaam voedsel voor overdenking vinden in de geschiedenis van de Verenigde Staten en Kanada, en voor hen, die weinig gelegenheid hebben, om deze dingen te bestuderen, maar die toch hierover het laatste woord te zeggen hebben, zal het het beste zijn te verklaren, wat presies gebeuren zal gedurende het proces van de samensmelting van de tegenwoordige Kolonies in één Unie.

De Uniedag.—Op 31 Mei houden de Gouverneurs, de Goevernementen, en de Parleumenten van de veir Kolonies op te bestaan en hun werk wordt over genomen door (1) een Gouverneur Generaal, (2) een Goevernement of Ministry, en (3) een Parlement voor de gehele Unie. De Gouverneur Generaal en het Ministry nemen hun positie in op die dag, maar men denkt, dat de verkiezingen voor het Parlement niet kunnen plaats hebben voor over drie maanden, gedurende welke tijd Zuid Afrika willekeurig geregeerd kan worden door een Ministry, bestaande uit mannen zonder Parlement om hen te leiden of tegen te gaan, van wie niet één gekozen is en van wie niet één weet, of hij gekozen zal worden, als de tijd van verkiezing aanbreekt. Het is daarom belangrijk te weten (a) hoe die willekeurige regeerders gekozen zullen worden, (b) en wat hun plicht en macht zal zijn.

De eerste Minister.—Het is het recht van de kroon om een man te kiezen, die Eerste Minister zal zijn en de man die doorvoor gekozen wordt heeft waarschijnlijk een meerderheid te bevelen in het parlement. In Engeland, waar de partijen zuiver uitgelijnd zijn en een parlement bestaat, is het moeilijk een fout te maken; maar indien een fout gemaakt werd, dan zou het Parlement terstond de rechte man aanstellen en de verkeerde verwijderen voor er kwaad gesticht werd, want in zulk een geval zou er slechts met administratief werk voortgang gemaakt worden.

In ons geval is het geheel verschillend. En zijn geen gevestigde en erkende partijen in de Unie. Er is niet en nooit was er een Parlement of verkiezing in de Unie. De basis van vertegenwoordiging is veranderd door de aannname van Gelijke Rechten—gelijke Kiesafdelingen. Deze kiesafdelingen zelf zullen geheel veranderd worden en zijn nog niet aangegeven en niemand kan zeggen, wat de uitslag van een verkiezing kan zijn. Wij kunnen er zeker van zijn, dat de Gouverneur Generaal zal handelen met de meesten onpartijdigheid, bewogen door de wens, om alles te doen, wat goed is voor Zuid Afrika. Wij kunnen even zeker zijn, dat hij de man zal kiezen (voor zijn eigen reputatie en toekomstige invloed) die drie maanden later door het parlement gekozen, weer tot hem terug zal komen, zeker dat zijn keuze door het parlement bevestigd zal worden.

Maar zeker weinig mannen zijn belast geworden met een meer samengesteld en ongehoorde taak en met minder om hen te leiden, dan de eerste Gouverneur Generaal, indien niet de mensen von Zuid Afrika, alleen latende alle ras en partijverschil, het voor hem duidelijk en klaar maken, wat ze willen.

Het eerste Ministry.—Het ministry zal bestaan uit niet meer dan 10 personen. Dit groot getal werd daarom vastgesteld dat het mocht bestaan uit vertegenwoordigers van beide rassen en uit alle vier Kolonies en het is een opmerkelijk feit dat deze voorziening werd voorgesteld door hen, die nog datzelfde doel voor ogen hebben en die onveranderd nog dezelfde opinie hebben, dat zulks nodig is tot het be reiken der Unie.

De eerste Minister onderwerpt aan de goedkeuring van de Goeverneur Generaal zijn eigen naam en nog negen andere voor de benoeming tot hoofden van de verschillende takken van het Ministry. Ofschoon in theorie de G. G. altijd die benoening doet, is het in werkelijkheid de Eerste Minister, die zulks doet: De G. G. kan

hierin adviseren doch een weigering zou maken, dat de Eerste Minister zijn ontslag nam.

Daarom is het ministry samen gesteld uit een Eerste Minister, die in de opinie van de G. G. aan het hoofd staat van een meerderheid in het Parlement, dat verkozen wordt maanden later, en negen anderen, gekozen door de Eerste Minister, om reden hem bekend. Geen van hen is misschien ooit voor een verkiezing gemeent.

Hun Plicht en Macht.—De lijst hieronder bevat enkele belangrijke zaken, vaarover het eerste Ministry de macht heeft te beslissen, voor het Parlement is gekozen. Omtrent enkele punten moet terstond beslist worden, terwijl andere zaken tijdelijk geregeld kunnen worden; doch in alle zaken moet ietsgedaan worden, in hetwelk het land betrokken is en tevreden gesteld moet worden.

1. De aanstelling van Administrateurs voor de vier Provincies.
2. De positie van Rechters en Magistraten.
3. De aanstelling van een Staats Procureur voor de vier Provincies.
4. De aanstelling van een vast hoofd voor de grote departementen.
5. De aanstelling van een Ambtenaren-Commissie voor de re-organisatie en het herstel van de departementen van Ambtenaren en de schikkingen met betrekking tot senioriteit en voorkeur, betaling en promotie in de Ambtenaren wereld, de Politie, de Verdediging en de Volontiers.
6. De Financiële en Administratieve schikkingen tussen de Provinciale Raden en het bestuur van de Unie.
7. Een Commissie tot het verkrijgen van eenheid in belastingen in wetgeving (voor zo ver nodig) in de verschillende Provincies.
8. De aanstelling van een Hoofd van Naturellen zaken en zijn staf.
9. De aanstelling van Spoorweg Commisarissen.
10. De benoeming van 10 Senatoren.

En dit is nog lang niet alles! Het werk zal dringend en overstelpend zijn, de verwarring en moeilijkheden ontelbaar; en het meest bekwame Ministry in de wereld zou gedwongen worden tot het scheppen van posten en de benoeming van Commissies, hetwelk de keuze van nog veel meer personen zal nodig maken, wier salaris moet worden vast gesteld en die over vaak belangrijke zaken zullen moeten beslissen. Bedenk voor een ogenblik, hoe het publiek in 't algemeen de partijen in 't bijzonder het vooruitzicht zouden beschouwen, n.l., dat een willekeurig en niet gekozen Ministry zou hebben te beslissen over al deze belangrijke zaken.

1. De Administrateurs zullen zijn de vertegenwoordigers en hoofd uitvoerende Ambtenaren van het Unie Gouvernement in de vier Provincies, zowel als Presidenten van de Provinciale Raden. Deze Raden zijn geheel nieuw en dus een proef, en het is daarom niet te veel gezegd, dat indien de Administrateurs mensen zijn, die niet het vertrouwen van de ganse Provincie hebben, de grote proef zal dan een fiasco blijken te zijn. Het feit, dat de benoeming gedaan werd door een politeke partij, zou genoeg zijn, de beste man de lauden te binden, door vooroordeel, en mistrouwen.

2. In zake gerechtshoven is de jaloersheid van het publiek spreekwoordelik en verder behoeft hierover dus niet gesproken te worden.

3. De Provinciale Staats-Prokureur wordt vast aangesteld en is een niet-politieke Ambtenaar, die volgens (wat sommigen zeggen een fout in de Unie is) geen officiele chef heeft. In krimminele zaken, vervolgingen, is elk van hen de hoogste autoriteit in de Provincie, zelfs heeft de Unie Procureur geen macht over hen. Het is daarom van groot belang, dat deze ambtenaren onpartijdig gekozen worden en het vertrouwen van allen hebben.

4. In de vier Kolonies zijn vaste ambtenaren, die hoofden van grote Departementen zijn: Het Gerecht, Landmeting, Opvoeding, Landbouw, Invoenrechten, Rekenkamer, Naturellen zaken, Postwezen, enz. De vier verschillende systemen moeten samen gevoegd worden tot één systeem en in de Unie zal maar één Departement van Invoenrechten en één schatkamer zijn, terwijl en nu vier zijn. Wie van de tegenwoordige vier zal gekozen worden? Of zal niemand van hen gekozen worden? En volgens welke regel zal er iemand gekozen worden?

5. Het zelfde zal gebeuren met de andere departementen Opvoeding, Politie, Volontiers en Postwezen; de Unie zal zijn logies effekt moeten tonen, door telkens vier departementen in één te smelten. Personen af departementen moeten misschien van één plaats naar de andere verzet worden, verschillen in betaling, toelagen en voorrechten moeten goedkeurd en recht gemaakt worden; principes omtrent langere dienst moeten vast gesteld worden; de methode van bevordering moet worden bepaald; over bekwaarnheden om dienst te nemen en de tijd van dienst moet worden besloten. Ongeveer 70,000 personen zijn hierin betrokken.

6. Het gehele systeem van de Provinciale administratie moet opgetrokken, gevormd en bruikbaar gemaakt worden, de betrekking

van het Unie goevernement tot die van het provinciale moet worden vastgesteld; de buitengewone en gewichtige taak van tijdelijks of vaste afgevaardigden en tegelijkertyd de langzame verplaatsing door anderen, door het Unie Goevernement moet beslist worden. Maar van nog meer belang, geen voorziening (anders dan de order van het Goevernement om een Commissie te benoemen) is in de Unie-wet gemaakt, omtrent de Provinciale bronnen van inkomst, en een van de moeilijkste vraagstukken, door de Unie te worden opgelost, is dit goote vraagstuk. Mislukking in de ene richting of de andere zou menen uitputting van de nationale Schatten af verschil met de Provincien.

7. Het verschil in belastingen tussen de verschillende Kolonies in Inkomsten-belasting, Erfrechten, Profeiten-belasting. Opvoeding en de gelden uitgegeven voor de "Divisional Counsels," was het order-werp van gesprek in Conventie. Evenzo de verschillen over het kiesrecht mijnzaken, transport en naturellen wetten. Zulke zaken behoven door het Parlement beslist te worden, maar geen Gouvernement kan onvoorbereid komen en de benoeming van Commissies om een weg te vinden, om over deze onderwerpen te beslissen, blijft in de macht van het Ministry.

8. In het geval dat enig Naturellen-gebied wordt overgedragen aan de Unie, moet het Goevernement (dat is het Ministry) drie leden als een Commissie voor Naturellen en een Secretaris aanstellen. Deze drie leden *moeten* voor tien jaren benoemd worden en het Gouvernement heeft macht de salarissen vast te stellen. De verantwoordelijkheid van deze handeling kan niet gemakkelijk overschat worden.

9. Op de dag van de Unie worden de verschillende spoorwegstelsels het eigendom van de Unie en zullen als één behandeld worden. Het Centrum, de controle van spoorwegen en havens gaat over naar een lichaam van drie Commissarissen, onder presidentschap van een lid van het Goevernement. Het is de bedoeling van de Unie-Wet, dat dit lichaam (onderwerpen aan zekere algemene bepalingen) onbeperkte macht zal hebben. Deze drie Commissarissen zullen benoemd worden voor vijf jaren door het Goevernement, maar hun salaris zal worden vast gesteld door het Parlement. De regeling en controle van het gehele spoorweg personeel van Zuid Afrika gaat over in de chanden van dit lichaam.

10.—Volgens de Unie Wet moet het Goevernement acht Senatoren benoemen voor tien jaren. Op deze wijze kan het Ministry, indien zij zulks wenschen, beslissen over het politicke karakter van eën vijfde van een van de Parlementen. Verdere uitlegging is overbodig!

Het is onmogelijk te zeggen hoeveel van de bovengenoemde bedieningen door het Ministry zullen worden uitgeoefend (alle kunnen, en de meeste moeten worden uitgeoefend) maar men kan veilig zeggen, dat zelfs de meest stoutmoedige of de meest vertrouwende onder ons nog wel twee maal zal denken om zulke grote macht toe te vertrouwen aan een Ministry, dat slechts eën party of ras vertegenwoordigt. Het schijnt bijna ongelooft, dat een aantal verstandige en goed-bekendstaande mannen op een politicke toekomst hopen, verlaagd zouden zijn, of gewillig, zulk een taak op zich te nemen; dat zij zullen slagen het vertrouwen te winnen en aan redelijke verwachtingen te voldoen van hun volk, is zeker onmogelijk. Het eenvoudige feit, dat zij gekozen zijn door party-principe, zonder de opdracht van een verkiezing (zelf-benoemd zou men kunnen zeggen) en dus moeten handelen zonder authoreiteit en enige controle, zou hen zo bevooroordeelen, dat het onmogelijk was geheel van verdenking bevrijd te blijven. Het schijnt misschien onredelijk, dat dit zo is; en toch men is verplicht te vragen, waarom zou niet het publiek achterdochtig worden over mannen, die slechts één party vertegenwoordigen en menen, dat ze deze gelegenheid aangrijpen om als authocraten te regeren? Denk aan Provinciale Administrateurs benoemd onder zulke omstandigheden! Welke kans hebben zij het vertrouwen van hun Provincie te winnen? En toch, in dit moeilik en verantwoordelijk werk, geen element is van meer gewicht, dan het vertrouwen van het volk, waaroven zij geplaast zijn.

Welk vooruitzicht voor sukses zou daar zijn voor de grote proef in de constitutie—de Provinciale Raden? Geen, mens kan gerust zeggen, in dit geval, zowel als in al de bovengenoemde gevallen, dat indien de benoemingen zo gedaan worden, ze niet het vertrouwen van het volk van Zuid Afrika verwerven, wij de Unie met een grote font en zelfs een ramp beginnen, waarvan de gevolgen niet te overzien zijn.

Wat de Unie Belooft.—Maar het is niet in deze beperkte kring alleen, dat men zich niet op zijn gemak gevoelt. Weinigen behoeven herinnerd te worden aan het feit, dat, toen de uitslag van de Nationale Conventie bekend werd, en de voorlopigé Unie wet gepubliceerd, dat er toen geen deel van Zuid Afrika was en geen deel

van 't volk, dat niet begreep, dat grote opofferingen verlangd zouden worden. Dat was misschien de meest oprechte bijdrage tot de gehele Conventie. En eindelijk werden die opofferingen gemaakt, en hoe ook de opinies mogen verschillen omtrent de grootte van die opofferingen en op wie de last het zwaarste zou wegen, er was een gemeenschappelik gevoel en dat was, dat men nu op 't eind van de zaak was, om een uitdrukking van de markt te gebruiken—"men had zijn verlies berekend en er mee afgedaan." Maar zij geloofden aan de Unie, een bewijs, dat niemand tot de Unie toetrad met het idee, om die tot zijn eigen voordeel aan te wenden en te beschouwen als een spel, waaru men ten nadele van zijn buurman krijgt wat men kan.

Zie rond, waar ge wilt, in elk deel van het land in elke kring of beroep; handelaar en teeplanter, mynwerker of koopman, arbeider of kapitalist, boer en fabrikant, goevernements klerk—zij kenden de prijs en betaalden. Alles wat ze nu vragen en verwachten is de geest en de belofte van de Unie. Zij beklagen zich niet over wat zij gaven, maar zij willen niet meer wagen. Is het te verwachten, dat deze mensen, met alles op het spel, en na dat zij vrijwillig het beroep op hun patriotisme beantwoord hebben, niet met de grootste ongerusheid en ongenoegen de gehele afwijking van wat zo kort geleden beloofd werd, zullen aanzien?

Zullen zij met onverschilligheid het gevecht van partijmannen om macht gadeslaan? Zal het gedrag van publieke mannen in de komende maanden geen getuige zijn van hun patriotisme? Hun oprechtheid en vertrouwbaarheid? Het komt mij voor, dat hun *handelingen* voor hen getuigen zullen en dat geen verklaringen zullen baten.

De Eerste Verkiezingen.—Het Unie Parlement zal uit een Senaat en een Volksraad bestaan. De Parlementen van de vier kolonies zullen, voordat zij uit elkander gaan, ieder acht Senatoren verkiezen, dit maakt te samen 32 verkozen Senatoren. De andere acht—de Senaat moet uit 40 Senatoren bestaan—worden door de "Gouverneur-in-Rade" aangesteld—dat is het Eerste Ministerie. Wat de verkozen Senatoren betreft, kan de keus van deze mannen al of niet aanduiden of de voormannen van plan zijn weder op hun oude partij-beginselen verder te gaan. Denkt men hier nu aan, dat de bestaande partijen deze mannen zullen kiezen, dan is het niet recht om de voormannen als personen de gehele verantwoordelijkheid van de keus te laten dragen en hiernaar hun voornemens te beoordelen. Maar dit wordt geheel en al anders, wanneer het de aanstelling van de acht Senatoren door het Eerste Ministerie betreft. Het zal in hun macht zijn om voor hun partij (als er

partijen zijn) één-vijfde van de Senaat voor 10 jaar te verzekeren.

Maar de algemene verkiezingen in September zijn alleen voor de Tweede Raad. Er zijn 121 leden; hierran verkiezen de Kaap Kolonie er 51, Transvaal 36, Natal en de O.V.S. 17 ieder. Het aangenomen beginsel van Gelijke Rekten gelijke Kiesdistrikten heeft de toestand in de Kaap Kolonie geheel en al veranderd. Vroeger hadden daar toch de buiten-distrikten een zeer groot voordeel over de stedelijke en de nijverheids distrikten. De dood van een groot voorman heeft er misschien nog meer toe bijgedragen. Niemand kan het resultaat vooruit zien; maar dit is tenminste zeker, namelijk, dat een zeer grote verandering gemaakt is in de kolonie, die meer dan twee-vijfden van de leden van de Tweede Raad der Unie zal verkiezen. Het is niet nodig om de toestand in de andere Kolonies te ontleden.

Denk nu eens aan de vooruitzichten van het Eerste Ministerie, wanneer het gebaseerd is op rassen of ond-partij-beginselen, of op andere beginselen, die het werkelijke partij-doel laten zien. Het zal zich doen kennen als een niet gekozen lichaam van alleenheersers; zij zullen velen van zich hebben vervreemd door de inrichting van het Ministerie en door de benoemingen die zij moesten doen, en hoe meer vrijzinnig zij zijn, hoe groter de teleurstelling zal wezen onder die personen, die ene andere politick hadden verwacht, onder een rassen of oude party verdeling; zij zullen allen teleurgesteld hebben die in de geest van de Conventie geloofden; zij zullen allen hebben verschrikt, die moe waren van twist, en die nu hadden gehoopt op vrede; zij zullen ieder ambtenaar in de grote publicke departementen in de war hebben gebracht; en, zoals mensen doen die de macht van alleneheersers hebben aangegrepen en die een groot Nationaal werk hebben verkracht ten bate van hun eigen partij, zullen zij strijd moeten aangaan, waarin zij geen andere weg kunnen volgen, dan tot het uiterste de rasse-haat aan te kweken, die zij zelf gewild hebben.

Ondergang—zekere ondergang—gaan zij tegemoet. Het is waar, dat zij voor een paar maanden de vrije hand hebben gehad en, het kan ook zijn, zich n meerderheid in de Senaat verzekerd hebben; aan de andere kant is het ook waar, dat zij hun positie zullen verliezen en zullen worden gestraft door de publicke opinie. Maar wie zal de prijs van deze poging betalen—wie zal de gevolgen van deze misdaad dragen? Zuid Afrika!

De Toekomst.—Maar laten wij van deze minder belangrijke persoonlijke zaken en hun sukses of mis-lukking bij de eerste

verkiezing overgaan naar een poging om de meer duurzame, meer ernstige gevolgen te voorzien, wanneer er op de oude beginsefen weer begonnen wordt.

Slechts zij, die de ondervinding van de Konventie en alles wat die insloot hebben gehad en getuigen waren van de geest, waarin het werk werd gedaan, kunnen de weldadige—de ongelooflike—verandering begrijpen, die over Zuid Afrika is gekomen in de betrekking van de twee witte rassen tegenover elkander. Wederzijds respekt, persoonlijke aanraking, en de ernstige wens om elkaar te verstaan. Dit zijn grote factoren en wanneer de voormannen van volken, die eens bitter tegenover elkander stonden, deze grote stap maken, wordt er zelden op teruggekomen, wanneer de grond oorzaken van verschil zijn weggenomen. Minder duidelijk te zien, maar toch zelfs meer opmerkelijk, is de verandering tussen het volk in t algemeen. Ieder weet, dat er uitzonderingen zijn, maar het schijnt nu waarlik als of er onder veel moeite eindelijk een uitweg gevonden is. Zodat, als iemand nu over rassehaat en rasse partijen schrijft, het niet is over het kwaad dat geweerd is, of over het kwaad dat nu nog tot op zekere hoogte bestaat; maar het is, om de verstandige reden, om uit het tegenwoordige datgene te verwyderen, waaruit later het kwaad weer kan voortkomen. Niemand zal de bestaande politieke partijen beschouwen als op rassen verschil gegrond, in dezelfde graad als zij dat vroeger waren. Maar ook niemand zal het willen ontkennen, dat de bestaande partijen oorspronkelijk op rassen verschil zijn gegrond, dat dit hun reden van bestaan en hun doel was. De tegenwoordigheid van 'n paar mensen van het andere ras maakt hierin geen verschil. Veronderstel nu, dat deze partijen blijven bestaan—even breed van opvatting en even ernstig in hun politieke richtingen, maar toch tegenover elkander staande. Zal de lezer voor zichzelf willen oordelen, wat er waarschijnlijk gebeuren zou, wannecr rasse-partijen de volgende vraagstukken gaan bespreken:—

Koloniale voorkeur, met of zonder wederzijdse rechten en verplichtingen.

Bijdrage voor de zeemacht.

Een systeem van gezamenlike Imperiale verdediging.

Naturellen politiek.

De "Kleur" kwestie.

"Taal" in provinciale administratie.

Medium van onderwijs en taal op scholen.

Kieswetten over de tijd van verblijf en andere vereisten voor stemgerechtigden in de loekomst.

Militaire opvoeding of dienstplicht, en de verdediging van Zuid Afrika.

Het is niet nodig om hierover verder uit te weiden. Er zijn heelwat meningsverschillen over al deze vraagstukken mogelijk, maar het zou werkelijk ongelukkig worden, wanneer deze onderwerpen de twistappels werden tussen twee rasse-partijen. Het zou niet lang duren of de ene soort politiek zou tot het ene ras gaan behoren en 'n andere soort aan het andere ras. Stel u de toekomst van Zuid Afrika eens voor, het systeem van verdediging, de betrekkingen met de Empire hiertoe verlaagd! Mannen, die gelukkig zijn als zij de wederzijdse rassen verstandhouding kunnen verbeteren en op hun gemak in het geloof, dat zulk ene goede verstandhouding moet en zal voortduren, vergeten wat er het gevolg van zal zijn—teleurstelling, verslagenheid en 'n gevoel van verraden te zijn—zou de een of andere partij, weer op de oude partij beginselen willen beginnen. Goede bedoelingen zullen niet baten, geen verzoek om onbegrensd vertrouwen zat het oor worden verleend. Het vertrouwen dat een man verwachten kan is niet groter dan wat hij zelf kan geven. In dit geval, zullen de karakters van deze personen open en bloot voor de wereld staan; laten wij hopen dat zij met recht niet beschaamd zullen zijn.

DE DRIE WEGEN.

Het woord "Coalitie" is zo algemeen gebruikt geworden, somtijds zonder betekenis en somtijds met opzet, om alle afwyking van het vroeger bestaande uit te drukken, dat het nodig is om het duidelijk te maken, dat dit verkeerd is; en de verklaring zal aan vele mensen duidelijk maken, wat hun lang niet helder is geweest—namelijk, dat voormannen die Coalitie afkeuren en van plan zijn om het terugkeren naar de oude partij beginselen tegen te werken, volkomen oprecht kunnen zijn. Er zijn minstens drie wegen open:

1. Rassen Partijen.
2. Coalitie.
3. Een Nieuw Begin.

Het eerste behoeft niet verder behandeld te worden, maar het is nodig om onderscheid te maken tussen de laatste twee en ze te vergelijken.

Coalitie of een nieuw begin. Die mensen die op de oude partij beginselen willen door gaan, gebruiken het woord "Coalitie" om zich te verdedigen, omdat de zaak tegen Coalitie algemeen bekend is, en de geschiedenis van Coalities is, in 't algemeen gesproken, een opsomming van mislukkingen, van wederzijds geven, van samenspanningen die geen doel hadden en werden

verland door onverzoenlike inwendige verschillen, van tegemoetkomingen waartoe men in wanhoop geraakte, wanneer alles mislukt was. Geen wonder dan ook, dat het woord door de tegenstanders wordt gebruikt, omdat de argumenten er tegen, klaar en overal bekend zijn. Het mag verwacht worden dat, met zoveel duizend anderen, de verantwoordelijke publieke mannen, die een nieuw begin voorstaan, deze zaak ook wel weten. Zij doen het ook. En daarom zijn zij juist zo tegen Coalitie, als een eerste keus, net zoals de uiterste van de kleingeestigste partij mannen.

Coalities.—Coalitie zou betekenen, dat er in een Kabinet, mannen zonden worden gekozen uit de verschillende Goevernementen en uit de verschillende Partijen van de vier Kolonies, geheel en al afgezien van hun beginselen, of doeleinden. Het zou, om in het begin van ons nationaal leven samen te werken, mannen by elkaar brengen die verschillen en die altijd zeer verschild hebben over zulke levens kwesties als bijvoorbeeld :

1. De spoedige ontwikkeling en uitbreiding van ons-land.
2. Het naturellen vraagstuk.
3. Imperiale betrekkingen.
4. Gelijkheid van de twee witte rassen.

Maar, het ergste van alles—en dat is de pit ervan in Zuid Afrika!—zo'n poging zou verrot en bedorven zijn tot in de grond, omdat het mannen zou insluiten, die een vast geloof hebben in samenwerking en een nieuw begin en mannen, die er absoluut niets mede te doen willen hebben. Het is dan ook geen wonder dat de laatste geen schijntje van sukses in Coalitie zien. Slechts een gevaarlike soort geestigheid, zou een partij boxers zenden, om deel te nemen in een anti-boxers vergadering, waar dan ook sukses een teleurstelling zou betekenen en omgekeerd.

Een Nieuw Begin.—Het is een feit, niet genoeg overdacht, dat een eerlik begin al reeds gemaakt is en dat de vraag zich nu meer handelt of men dat nieuw begin zal vaarwelzeggen met het oog op nieuwe mogelijkheden en een nieuwe oppositie. In September, 1908, werd er een vergadering gehouden in Pretoria, waarbij mannen, die in het verleden ver van elkander verschild hadden, trachtten een open gesprek te hebben en hun kaarten voor elkander open te leggen. Nader hand, had men meer "meetings" waarop de gehele positie besproken werd. Met die voorzichtigheid en overweging, als paste bij die gelegenheid—maar met de kennis, dat, indien men mislukte overeen te komen, de Unie zou schipbreuk lijden. Die alles beheersende overweging, was het

belang van het land en het kon niet ontkend worden, dat de Transvaalse afgevaardigden grote verantwoordelijkheid op zich moesten nemen om met de anderen op hetzelfde platform te staan. Zij hebben het gedaan en dat is het hele geheim van de grote verrassing van de Conventie. De eenheid van de Transvaal. De schryver van dit stuk heeft meer dan eens in aantal zijn en van meer belang, dan de punten van verschil; zelfs zijn collega's nooit aarzelden in 't standhouden bij, wat zij overeenkwamen in het belang van Zuid Afrika en de vrede en eenheid van de twee witte rassen.

Voor zover de Transvaal aangaat, was dat het nieuw begin, welk de Nationale Conventie gaf aan Zuid Afrika. Het is eerlijk, mensen te beoordelen naar wat ze gedaan hebben en deze mannen van beide rassen komt de lof toe dat Zuid Afrika is verenigd onder één Vlag in één Goevernement op de basis van Gelijke Rechten, en zij zijn gerechtigd door hun werk beoordeeld te worden; en hoe minder wij in de as van het verleden omwoelen, hoe beter het is. De schrijver bedoelt niet, dat er geen verschil meer is in politiek, of in methode of beginselen, of dat zij allen één zijn, nu en voor altijd. Iets bovenmenselijks is daarvoor nodig. Engelen en mieren kunnen dat misschien, mensen niet. Maar het wordt schouwd als zeker en is besproken, dat als de grote fundamentele verschillen, die de rassen verdeelden weg genomen worden, de punten van overeenkomst tussen velen (die vroeger verschilden) veel groter in aantal zijn en van meer belang, dan de punten van verschil; zelfs dat die laatste zo klein en gering zijn in vergelijking met die in de Conventie opgelost; en dat ons land het niet kan bijbrengen op dit tijdstip, mannen verdeeld te zien, over valse principes en geringe punten, die hart en ziel behoorden samen te werken in het belang van 't land.

Gedurende het werk van de Nationale Conventie verdeelden zich van het begin of natuurlijk al reeds, de leden in twee groepen, afgezien van ras of partij. Daar waren zij, die terstond wilden handelen op brede en opbouwende beginselen; mannen, vol vertrouwen in ons land, in ons volk en in onze toekomst, die deze gelegenheid wilden aanvatten, welke slechts eens in een leeftijd voorkomt en vast besloten om met waardigheid te handelen; die ten minste trachtten van brede opatting te zijn, verziende, begrijpende en niet licht geërgerd. Daan waren anderen, wier gezichtskring niet zo groot was, ofschoon hun motieven even rein en goed waren; die niet de moed hadden dat aan te grijpen hetwelk zij als een waagstuk beschouwden, en die niet zo veel vertrouwen hadden.

Als wij hier twee namen noemen, dan is dit niet met de bedoeling andere uitstekende mannen uit te sluiten, maar omdat deze twee heden zijn, de twee leiders van partijen en het is gewenst zo min mogelijk naar personen te refereren.

De Twee Leiders.—Dr. Jameson en Generaal Botha zijn in de eerste rij vandaag, om verschillende reden. Vier zullen voldoende zijn; Ten eerste, omdat ieder weet, dat beide ernstig wensden Zuid Afrika uit “de ellendige oude sleur van rassen verschil” op te heffen. Ten tweede, omdat zonder enige vergelijking te willen maken, zij zijn de meest uitstekende en meest beminde en meest ventrouwde vertegenwoordigers van hun ras. Ten derde, omdat beide als hoofd van een Gouvernement, de gelegenheid hadden te laten zien, of zij het verledene vergeten wilden. En ten vierde, omdat zij als collega's werkten gedurende het grote werk van de Unie, met onafgebroken eenstemmigheid.

Het mag gezegd worden door velen, dat deze mannen niet de geauthorisierde leiders van hun ras zijn en dat zij niet leiders waren in het verleden. Dit is in werkelijkheid waar; doch het is te hopen, dat een weinig meer zelfverloochening niet te veel zal zijn voor het patriotisme van hen, die al zo veel verlochend hebben. Het is buiten kwestie (en gelukkig voor Zuid Afrika) dat er twee prominente mannen zijn, naar wie de meerderheid van hun landslui met vertrouwen opziet, want in deze zaak is het beter minder leiders en *sterker* mannen als leiders.

Gevaar in 't Zicht.—Er is een groot gevaar voor ons. Het welk wij hopen, dat vermeden zal worden. De geest van de Conventie heeft hoop en goede vooruitzichten voorspeld voor vrede en geluk voor ons volk, ver boven de beste verwachtingen van andere dagen; en men is moe van al dat onderling getwist en de levenslange onzekerheid en onrust; men hoopt en gelooft, dat de belofte van de Conventie vervuld zal worden. Maar men is menselijk en het verleden spookt nog steeds in de herinnering van velen. Het zou dwaas zijn voor iedereen, hoe ernstig en overtuigd, te veel te vertrouwen op mensen. Slechts weinigen hebben de gelegenheid allen te kennen het zou en dwaasheid zijn hetzelfde vertrouwen te verwachten van anderen, die misschien nooit beide rassen ontmoeten. Geef ieder de zekerheid, dat hij een vertrouwd leider heeft en laat hem zelf beslissen; geen van beiden zal het outbreaken aan volgen.

Heden nog zijn veel mannen, die in werkelijkheid het eens zijn, gescheiden, daar ze op elkander wachten voor de eerste stap of misschien wenst de één of ander voor zijn partij het grootste voordeel of macht te behalen. Het is niet waar dat mensen met

zelfrespekt elkander altijd onder ogen kunnen zien. Aanbiedingen tot oplossing van de ene partij in de andere zijn nodeloos; ze zijn beledigend en daarom beschouwt men ze als oneerlijk; ze geven weer een onmogelijke toesland—een gehele overgave van 'n eerlijk karakter en verlies van zelfrespekt.

Waar de Wegen Scheiden.—Zij die al het geschrevene van naby kennen, zullen hoop ik, het mij niet kwalik nemen, dat ik anderen tracht op te wekken, die niet die gelegenheid hadden, om zaken te kennen, waarover zij moeten beslissen. Mannen en vrouwen van beide rassen en alle partijen kunnen helpen. Het meest van al kan de pers ons helpen, die geroepen is de opinie te leiden. De schrijver hiervan maakt dit beroep zonder autoriteit van iemand, zonder iemand te raadplegen; het is zelfs mogelijk, dat zij, van wie hij de opinie het meest op prijs stelt, denken zullen, dat het beter was deze poging niet te wagen. Hij is gemaakt met vertrouwen in ons land en ons volk, en in ernstige overtuiging dat we tans nog eens, voor de laatste maal staan op een punt, waar de wegen zich scheiden: de een leidende naar langdurende verschillen tussen twee rassen, de andere naar vrede!

De grote voorbeelden van de geschiedenis waarschuwen ons voor wat we niet moeten doen. De studie van ons eigen vraagstuk en condities maakt het ons duidelijker. De oude en krachtige redenen voor rassen verschil—een verschillende vlag, verschillend gouvernement, de macht om door overeenkomst te beslissen, wat de rechten van de mens zullen zijn—zijn alle voorbij. Is het te veel om te vragen, dat zij die eenzelfde land en eenzelfde doel hebben, die overeenstemmen in alles, wat nodig is een werkelijke Unie te vormen, dat zij nog langer vendeeld mogen zijn over rassen verschil?

De weg is open en klaar. Wilt gij, het volk van Zuid Afrika, de man die voor u kan spreken, tonen dat het uw wens is, om blijmoedig voort te gaan op de weg naar grootheid en vrede? Dat is alles wat zij nodig hebben; te weten, dat hun volk met hen is.

Maar als wij hierin falen, erken dan voor de kinderen van Zuid Afrika, die zullen lijden voor onze misdaad, dat wij deze grote gelegenheid niet vendienden. Metsel dan maar de ledige nissen toe, die voor grote mannen bestemd warn in onze helden gallerij, want niemand zal ze vullen. En dan zou de geschiedenis onze waarde bepalen en wij moeten boven de zaal van de Conventie Ichabod schrijven want dan zal werkelijk de roem verloren zijn van de Stichters van een Natie.

J. PERCY FITZPATRICK.

THE UNION.

A PLEA FOR A FRESH START.

It seems probable that when the Parliaments of the Cape Colony; Transvaal and Orange River Colony meet for the last time next month, there must come, either through the selection of Senators or by deliberate pronouncement of leaders, a clear indication of the policy to be pursued in regard to the formation of parties in the Union—*i.e.*, whether we are to continue upon the old lines of parties whose origin and existence were due to racialism, or are to make an effort worthy of our opportunity to shed all that is undesirable in our past and make a fresh start.

Thus, although the final and formal announcement can only come with the formation of the first Ministry on 31st May, it seems probable we may know our fate early in April—within a few weeks. In the opinion of many who most earnestly desire the fresh start, we should wait, patient and silent, for these few weeks. In the opinion of the writer, that plea for patience is altogether reasonable and wise. “The door is not closed,” is the word given to us, and we can wait. But as to silence, there are different opinions simply because there are different ways of breaking the silence and different motives for doing so. Obviously it is no time for aggressive party declamations—any one attacked will and must strike back in self-defence; and suggestions of insincerity and sneers at credulity are no less mischievous. But underneath it all lies the fact that the people of South Africa will in the end have to decide this question, and should thoroughly understand it so that their opinion may be formed and made known before political leaders have committed or compromised them. It is the people of South Africa—present and to come—who will have to pay the whole price for any mistake that may be made. It is true that at the first election—about September next—there will come to them an opportunity to express their opinion by

vote, and that then they can—and will—punish a mistake. But they will not be able to repair it. Much of the possible mischief will have been done and old wounds will have been ruthlessly torn open—to be healed again, who knows when? Who, again, can measure the effect of the shock throughout South Africa and beyond it, if after achieving our Union, to the wonder and admiration of the whole civilised world; if after an exhibition by both races of forbearance and patriotism that should be for ever an inspiration to all, we slump to a level lower—far, far lower—than that from which we rose? Is it expected—is it to be believed?—that the men who took part in the Convention will, as in a travelling show, while still in their mummer's clothes, scramble to the ticket office to divide the takings? Better than this was done by other nation builders. Better is expected of us.

It is the conviction that we are face to face with a great crisis and a still greater opportunity that moves the writer to disregard the well-meant advice of "Silence" and to make an individual effort for what he believes to be the cause of his country. It is forgotten that while silence gives time and chances to those who are doing their best for Union, and gives no provocation to those who are opposed to it, it also suits admirably the subterranean workers in the latter category. That the leaders of the Union movement encounter difficulties and are subjected to pressure is generally known or guessed, but it is safe to say that, like the iceberg, only a fractional part shows above the surface. That the opponents of Union are in a minority is shown by the methods of opposition—rare or ambiguous in public, but unceasing, resourceful, implacable in secret. And all the while the great arbiter in policy, the great sufferer in failure, the great believer in Union—the public of South Africa—are robbed by silence of their opportunity.

A NATIONAL, NOT POLITICAL, CRISIS.

When one who is a believer in party government, and has been a strenuous supporter of a party with definite aims and principles, seriously discusses the possibility of co-operation with others from whom he has differed widely in the past, and publicly advocates such a departure, the least that can be demanded of him is an explanation so plain and straightforward that there shall be no possibility of misunderstanding. The ordinary man naturally mistrusts and dislikes what appears to him to be a sudden and inexplicable change, and the result is misunderstanding and

divergence, the alienation of old comrades, the discrediting of men whose motives are sound but not understood, and, worst of all, a final result of mischief done instead of good.

To make it clear then, the first point to be realised is that the present occasion is not one of party politics; it is one of first-class national importance. The constitution of the first Government is a fundamental part of the Union movement, second only in importance, and an essential and logical sequel, to the work of the National Convention. It is above and apart from party politics, if only because that first Government's first work will be to complete the foundations laid in principle and in broad outline by the Act of Union. And there will be few to deny that Country must come first and Party after.

The rules and conventions of ordinary political life do not apply; they were never created for such occasions as this. No such occasion as this came within the experience of our forbears in this country; none such can ever come again. This experience, this opportunity, can come but once in the history of any country, and as an actual fact it has come to very few. Analogies are seldom perfect, but even the most liberal interpretation will not permit a list of half a dozen in the history of the civilised world—that is, half a dozen occasions in nations' histories which can be fairly classed with this in ours, and accepted as guides or warnings. When one realises this, the precepts, the fears, the desires, the aims of passing parties and politicians do indeed seem inappropriate to the occasion.

But there are two great achievements recorded in history to which we turn instinctively, and to which members of the Convention turned for study, for precedent and for light all through their work—the creation of the United States and of the Dominion of Canada. The founders of those nations knew what they were doing—laying foundations upon which for centuries great nations would build and stand. Mistakes they made, and failures, which they realised but were powerless to avert; but there is one mistake, one crime, against which they set themselves with all the force of their splendid characters: they refused to prostitute their noble work to the ends of party. So they stand towering above others in the gallery of their countries' heroes—great Fathers of great Peoples. Read Washington's letters, and realise the almost superhuman task of holding together for a

common cause violently hostile States and widely differing and bitterly jealous colleagues. Think of Alexander Hamilton's genius and amazing work, his self-effacement, and the reward—ingratitude and death. Consider John A. Macdonald's problem—in State, race, language and religion—and his co-operation with a lifelong opponent and personal enemy, George Brown—an achievement most honourable to both. Realise what it meant that two great leaders, not on speaking terms, met for a national purpose, and co-operated; worked as colleagues in the first government, and when the work was done, parted, and never spoke again.

Here in South Africa we have an opportunity as great, a need more urgent; and only the difficulties are incomparably less. The Union of South Africa, self-governing under the British flag, and the equality of the two white races in treatment and in representation—Equal Rights—are two accomplished facts which have completely changed the condition and outlook, as they have removed some of the worst problems, of South Africa. The work and experience of the National Convention showed clearly that in the new conditions, far more than before, the old distinctions of parties, founded upon race, were artificial; it was seen that at any moment they might prove mischievous—even disastrous—and at every turn they were seen to be perplexing, unworkable and paralysing. There were long periods in which men forgot—it was impossible to remember—that they belonged to a party or a race: absorbed in a national work they thought and acted, according to their lights, for their country's good. From October, 1908, in Durban, to August, 1909, in London, there was not one single division upon racial or party lines.

In the United States and in Canada the ideal Union proved to be unattainable, despite the inspiring lead of the great founders, and the Federal Form was accepted. In South Africa the people made the greater and more generous effort and accepted the complete Union. In the States and in the Dominion the leaders accepted coalition, sacrificing or subordinating many cherished political and party principles to form the first Government and start their young nations in the spirit of their Unions. In South Africa, with one Flag, one Government and Equal Rights, it is possible to make a fresh start; the subordination of political principles or party programmes necessary to secure the co-operation of a very large majority would be small compared with what took place in the formation of the other great Unions, and

they would be trifling indeed compared with the country's gain. As much as Unification is superior to Federation, so much is the Fresh Start better than Coalition. In both the historic precedents Federation was a compromise wrung from the great leaders by the circumstances. In both cases the first Governments represented great compromises, and as such were in fact coalitions. As we in South Africa had and seized the chance to achieve the best in Unification, so, too, have we the chance of making a fresh start. The great fundamental differences on which our racial parties were formed have been removed by the war and by the work of the National Convention. To us has come an opportunity beyond the hopes of the most sanguine—the opportunity, rare and priceless, that comes to few and never comes again.

PRACTICAL CONSIDERATIONS.

The precedents of other countries in their achievement of Union, however, will not alone suffice to convince men that they should do the same; and a vague though generous impulse of patriotism is not motive sufficient for action of a far-reaching kind; so every man and woman in South Africa should realise the practical reasons why great men in the past made sacrifice of personal and party interests and principles to launch their Unions with a united nation's aid and blessing, and why a supreme effort should be made here to do the same. It will suffice here to deal with some of the practical considerations in the case of South Africa—anyone wishing for more will find ample food for thought in the histories of the United States and Canada; and for the benefit of those who have little opportunity to study these things, but who, none the less, will have to say the final word, it will be best to explain exactly what will happen in the process of merging the present Colonies in the Union.

The Day of Union.—On 31st May the Governors, Governments and Parliaments of the four Colonies will cease to exist, and their places and functions will be taken by (1) a Governor-General, (2) a Government or Ministry, and (3) one Parliament for the entire Union. The Governor-General and Ministry take office on that day, but it is believed that the elections for Parliament cannot take place for about three months, during which time South Africa will be arbitrarily ruled by a Ministry consisting of men without any Parliament to guide or check them—not one of whom will have

been elected, not one of whom will know whether he will be elected when the time comes. It is therefore of importance to know (a) how these arbitrary rulers are to be selected and (b) what their duties and powers will be.

The First Prime Minister.—It is the prerogative of the Crown to choose the man who is to be Prime Minister, and the man sent for is the one most likely to command a majority in Parliament. In England, where parties are well defined and there is a Parliament in existence, it is hardly possible to make a mistake; but if one were made the immediate meeting of Parliament would result in the wrong man being turned out and the right one put in before any harm could be done; for in such a case there would be only a limited patronage and ordinary administrative work to be dealt with.

In our case it is totally different. There are no established and recognised parties throughout the Union. There is not and never has been any Parliament or any election throughout the Union. The basis of representation has been changed by the adoption of Equal Rights—*i.e.*, equal constituencies. The constituencies themselves are to be entirely changed, and are not yet even defined; and no man can tell what the result of an election will be. We may be sure that the Governor-General will act with scrupulous impartiality and be moved by an earnest desire to do what is best for South Africa. We may be equally sure that for the sake of his reputation and his future influence he will desire to select the man who, three months later, will come back to him from an elected Parliament with a clear confirmation of the wisdom and propriety of his choice. But surely few men have been faced with a more complex and unprecedented problem, and with less to guide them, than the first Governor-General will have to solve, unless the people of South Africa, regardless of old racial or party distinctions, make it overwhelmingly clear what and whom they want.

The First Ministry.—The Ministry is to consist of not more than 10 members. This large number was provided in order that it might include representatives of both races and all four Colonies; and it is a striking fact that this provision was suggested and carried by those who are still striving to attain that end—men who throughout have held it in view as essential to the realising of Union. The Prime Minister will submit to the Governor-General his own and nine other names for appointment to the different

Ministerial offices. Although nominally the Governor-General alone has the power of appointing them, in practice it is the Prime Minister who does it. The Governor-General may give advice or exert influence, but a positive refusal on his part would merely be met by the Prime Minister's resignation. Thus the first Ministry is constituted of a Prime Minister who, in the opinion of the Governor General, may command the confidence of a majority in a Parliament to be elected months later, and nine others selected by the Prime Minister for such reasons as he may have. And not one of them will ever have faced a Union electorate.

Their Duties and Powers.—The list given below comprises some of the more important matters with which the first Ministry will have power to deal before any Parliament is elected. In some of them irrevocable action will have to be taken; in others arrangements may be of a provisional nature; but in all there will have to be some action taken which will to a large extent compromise the country.

1. The appointment of the Administrators of the four Provinces.
2. The position of the judges and magistrates.
3. The appointment of Attorneys-General for the four Provinces.
4. The appointment of permanent heads of the great departments.
5. The appointment of the Public Service Commission for "the re-organisation and re-adjustment of the departments of the public service," and the arrangements regarding seniority or precedence, pay and promotion in the Civil Service, Police, Defence Forces and Volunteers.
6. The financial and administrative arrangements between the Provincial Councils and Union Government.
7. Commissions to secure uniformity in taxation and legislation (as far as need be) in the various Provinces.
8. The appointment of the chief Native Affairs officials.
9. The appointment of the Railway Commissioners.
10. The nomination of eight Senators.

And this is far from all! The work will be pressing and overwhelming, the complications and perplexities innumerable;

and the most capable Ministry in the world would be driven to the creation of offices and appointment of commissions involving the selection of many more individuals whose pay will have to be fixed and who will have to deal with important and often highly contentious matters.

Consider for a moment how the public in general, and especially the sections more particularly concerned, would view the prospect of these matters being dealt with by a non-representative and purely autocratic Ministry.

1. The Administrators will be the representatives and chief executive officers of the Union Government in the four Provinces, as well as being presidents of the elected Provincial Councils. The Provincial Councils are the great experiment in the Union Constitution, and it is not too much to say that unless the Administrators are men who command the confidence of the Province as a whole, the great experiment will have small chance of being a success. The mere fact that the appointment was made by one political party would handicap the best of men with prejudice and suspicion.

2. In matters affecting the Judiciary the jealous vigilance of the public is proverbial, and no more need be said.

3. The Provincial Attorneys-General will be permanent non-political officials, who, owing to what some consider an unwise provision in the Act of Union, have no official chief. In criminal matters—prosecutions—each will be the final authority in his Province—the Attorney-General of the Union himself having no authority over them. It will be of the utmost importance that these men be impartially selected and command the confidence of all.

4. In the four Colonies there are permanent officials who are heads of the great departments—*e.g.*, Law, Survey, Education, Agriculture, Customs, Treasury, Native Affairs, Post Office, etc., etc. These four systems will be merged in one, and in the Union there will be but one Customs and one Treasury Department, where now there are four. There can be but one head official. Which of the four old head officials will be selected? Or will any? And upon what principle will the choice be made?

5. Similarly, in the Civil Service, Education, Police, Prisons, Volunteers and Defence Forces, Post Office, and other departments, Union will have to produce its logical effect of

turning four separate systems into one. Men or departments may have to be moved from one part to another; differences in pay, allowances and privileges will have to be confirmed or adjusted; principles of seniority will have to be laid down; the method of promotion must be determined; qualifications for entrance and periods and conditions of service will have to be dealt with. Upwards of seventy thousand persons will be directly concerned in this connection.

6. The whole fabric of Provincial administration has to be devised, created and made workable; the relations of the Union Government to the Provincial authorities have to be established; the extremely important and delicate matter of the temporary or permanent delegation of certain authorities and simultaneously the gradual assumption of others by the Union Government has to be dealt with. But more important still, no provision—other than the instruction to Government to appoint a Commission—is made in the Act of Union as to Provincial sources of revenue or supplies, and one of the first and most difficult of all questions before the Union Government will be to devise some sound and acceptable solution. Failure in one direction or the other would mean depletion of the National Treasury or grave friction with the Provinces.

7. The differences in taxation between the different Colonies—*e.g.*, in Income Tax, Death Duties, Profits Tax, Education and Divisional Council rates—was the subject of discussion in the Convention. So, too, were the differences in franchise, mining, transfer and native laws. Such matters will be for Parliament to deal with, but no Government can come unprepared, and the appointment of the Commissions to devise ways of dealing with these subjects will be in the power of the first Ministry.

8. In event of any of the Native Territories being transferred to the Union, the Government (*i.e.*, the first Ministry) will have to appoint the three members of the Native Territories Commission and a secretary. The three Commissioners' appointments *must* be for ten years, and the Government have power to fix the salaries. The responsibility in this matter can hardly be exaggerated.

9. On the day of Union the various railway systems become the property of the Union to be worked as one. The management and control of the railways and harbours passes to a board of three Commissioners, under the chairmanship of a member of the Government. The intention of the Act of Union is that, subject to certain

general principles laid down, this Board shall exercise unfettered control. The three Commissioners will be appointed by the Government, and their term of office is five years; but salaries are to be fixed by Parliament. The disposition and control of the entire Railway staff of South Africa passes into the hands of this Board.

10. By the Act of Union the Government must appoint the eight nominated Senators. The term is 10 years. Thus the first Ministry will, as they may decide, determine the political character of one-fifth of one of the Houses of Parliament. Comment is unnecessary!

It is impossible to say how many of the above functions will be exercised by the first Ministry—all of them can be and many must be—but it is safe to say that the boldest or most trustful of us will draw a long breath if asked to entrust such immense powers to a Ministry representing only one party or race. It seems almost incredible that a number of sane and reputable men, looking to a future in public life, should be anxious or willing to assume such responsibility in these conditions; that they should succeed in winning the confidence and satisfying the reasonable expectations of their countrymen is surely impossible. The mere fact of their being chosen on party lines, without the warrant of election (self-appointed, one might call it) and would act without authority or control of any kind, would so prejudice them that it would be humanely impossible for them to escape suspicion of bias. It may seem unreasonable that this should be so; and yet one is forced to ask why should not the public be suspicious of men who, representing only a faction, seize the opportunity to rule as autocrats? Think of Provincial Administrators appointed in such circumstances! What chance would they have of gaining the confidence of their Provinces? And yet in this difficult and responsible work no element is of greater importance than the confidence of the people over whom they will be placed. What prospect of success would there be for the great experiment in the Constitution—the Provincial Councils? None! It may safely be said that if, in this case and others above referred to, the appointments are of such a nature or made in such manner as to fail to secure the confidence of all South Africa, we shall start our Union with a blunder and a disaster the effects of which no one can foresee.

The Promise of Union.—But it is not in this limited field alone that men will find cause for uneasiness and alarm.

Few will need to be reminded that when the result of the National Convention work was done and the draft Act of Union first published, there was no part of South Africa and no section of its people which did not believe and proclaim that great sacrifices had been called for. That was perhaps the most genuine tribute to the Convention's work! In the end the necessary sacrifices were made, and however much opinions may have differed as to the magnitude of the sacrifices and on whom the burden bore most heavily, there was one feeling common to all, and that is that there was finality in it—in the language of the market, "they knew their loss and cut it." But they had faith, too, in the promise of Union, and a strong hope that in the general prosperity they would share with others. There is no evidence of any entering the Union with the idea of exploiting it, with the intention to take risks and chances and gambling on changes, or with the hope of getting the better of each other afterwards. Look where you will, in any part of the country, in any sphere or calling—trader or tea planter, miner or merchant, workman or capitalist, farmer wherever he be, manufacturer, professional man, Government servant or clerk—they knew the price and have paid it. All they ask and expect is the spirit and promise of the Convention. They do not grudge what they gave, but they will not risk more. Is it to be believed that these people with their all at stake, after responding freely to the appeals to their patriotism, will view without grave uneasiness and dislike the complete abandonment of all that was so lately urged? Will they witness with indifference the scramble of party politicians for power? Will the conduct of public men in these coming months yield no evidence as to their patriotism, sincerity and trustworthiness? It seems to me their actions will speak for them and no explaining away will avail!

The First Elections.—The Union Parliament will consist of a Senate and a House of Assembly. The Parliaments of the four Colonies, before they expire, will each elect eight Senators—making 32 elected Senators. The remaining eight—making the Senate's total of 40—will be appointed by the "Governor-in-Council"—that is the First Ministry. As far as the elected Senators are concerned, the choice of the men may or may not show whether leaders intend to restart on old party lines. Considering that existing parties will elect these men, it is hardly fair to saddle individual leaders with the whole responsibility of the choice and to judge their

intentions by it. But it will be very different when it comes to the nomination of the eight Senators by the First Ministry. It will be in their power to ensure for their party (if parties there be) one-fifth of the Senate for 10 years.

But the general elections in about September will deal with the Lower House only. Of the 121 members, Cape Colony will return 51, Transvaal 36, and Natal and O.R.C. 17 each. The adoption of the principal of Equal Rights—equal constituencies—has completely altered the position in Cape Colony, where formerly the country districts had a very large advantage over the urban and industrial areas. The death of a great leader has done perhaps more. No one can foresee the result; but this at least is certain, that a very great change has been made in the colony which will return more than two-fifths of the members of the Union Lower House. It is unnecessary to analyse the position in the other Colonies.

Consider the prospects of the First Ministry if constituted upon racial or old party lines, or on any lines which reveal real party aims! They will appear as a non-elected body of autocrats; they will have alienated many of their supposed followers by the constitution of the Ministry and the appointments they must make, and the more liberal they are the more keen will be the disappointment among individuals who will expect a different policy when once a racial or old party line of division has been adopted; they will have disappointed all who believed in the spirit of the Convention; they will have alarmed all who are sick and tired of strife, and were hoping for concord; they will have unsettled every man in the great public services; and, as men who eagerly grasped autocratic power and prostituted a great National work to the smaller ends of party, they will face a contest in which they can do no other than press to its utmost the racial issue which they themselves had re-opened.

Defeat—certain defeat—stares them in the face. True they will have enjoyed for a few months a free hand and, it may be, have secured a lasting majority in the Senate; true, on the other hand, that they will be displaced and punished by public opinion. But who will pay the price of this attempt—who bear the lasting consequences of this crime? South Africa!

The Future.—But let us pass on from the minor consideration of individuals and their success or failure in the first election, to an

attempt to foresee the more lasting, more serious, consequences of restarting upon the old lines.

Only those who passed through the experience of the Convention and all that it involved, and witnessed the spirit in which the work was done, can realise the beneficent—the incredible—change that has come over South Africa in the relations of the two white races. Mutual respect, face-to-face meeting, and the sincere endeavour to understand! These are great factors, and when leaders of peoples once bitterly opposed make this great step it is seldom retraced if the root causes of difference have been removed. Less marked, but even more remarkable, is the change among the people in general. One knows there are exceptions, but it would truly seem that through much trouble the long-sought way has been found. So if one writes of racialism and racial parties, it is not of the evil thing that was, or of an evil thing that exists to-day to any noteworthy extent: it is for the sane purpose of removing that condition out of which the evil may spring again. No one would call the existing political parties racial in the same sense or in the same degree that they were. But no one will deny that the existing parties were racial in their origin, their reason, and their aims. The presence in each of a few of the other race does not affect the distinction. Suppose these parties are continued—equally broadminded and sincere in their policies or programmes, but yet in opposition to each other. Will the reader forecast for himself what would be likely to happen when racial parties come to discuss such questions as the following :

Colonial preference, with or without reciprocity.

Contribution to the Navy.

A common system of Imperial defence.

Native policy.

The "Colour" question.

"Language" in Provincial Administrations.

Medium of instruction and language in schools.

Franchise laws dealing with period of residence and other qualifications for voters in the future.

Military training or liability to service, and the defence of South Africa.

It is not necessary to labour the point. There is room for great differences of opinion on all these questions; but it would be a real calamity if any one of them became the subject of contention

between two *racial* parties. It would not be long before one policy would become associated with one race, and the opposite with the other. Imagine the future of South Africa, the system of defence, the relations with the Empire dragged down to this level! Men, happy in the improvement in inter-race relations and comfortable in the belief that this goodwill must and will continue, forget what will be the effect—disappointment, dismay and sense of betrayal—should one or other party deliberately re-start on the old racial lines. No good intentions will avail; no appeals for unlimited trust will look other than insincere. The trust that a man may expect is no greater than that which he is himself prepared to show. In this matter, men's characters will stand naked before the world; let us hope they may also be rightly unashamed!

THE THREE COURSES.

The word *Coalition* has been used so generally, sometimes loosely and sometimes intentionally, to describe any departure from the old lines, that it is necessary to make it clear that this is entirely wrong; and the explanation will clear up what has puzzled a great many people—viz., that leaders who denounce coalition and at the same time purport to oppose restarting on racial lines may be absolutely sincere. There are at least three courses open:

1. Racial Parties.
2. Coalition.
3. A Fresh Start.

The first needs no further treatment, but it is necessary to distinguish and compare the other two.

Coalition or a Fresh Start—The opponents of any departure from racial lines use the word "Coalition" to describe it because the case against Coalition is familiar and strong, and the history of Coalitions is, generally speaking, a recital of failures, of compromises, of combinations ineffective and paralysed by irreconcilable internal differences, of alternatives resorted to in despair when all else had failed. No wonder the word is used by opponents, because the case against is ready made and well known. It might be suspected that, with many thousand others, the responsible public men who advocate a fresh start also know this case. They do! And

that is precisely why they are as much opposed to Coalition, as a first choice, as are the most extreme racialists or the most narrow party men.

Coalition.—Coalition would mean the inclusion in one Cabinet of men representing at the moment the different Governments and different Oppositions in the four Colonies, entirely regardless of their principles, records and aims. It would throw together, for the purpose of co-operation in the starting of our national life, men who differ and have always differed profoundly on such vital questions as, for instance, among others :

1. The vigorous development and expansion of our country.
2. Native policy.
3. Imperial relations.
4. Equality of the two white races.

But, worse than all—and this is the kernel of it in South Africa!—such an attempt would be rotten and riven in the very foundations, because it would include the men who are convinced believers in co-operation and the fresh start, and those who will have nothing whatever to do with it! Small wonder the latter see no prospect of success in Coalition. Only Gilbertian humour can deal with the project of sending a party of pugilists to assist at an anti-prize-fighting meeting, where success would be failure and failure success!

A Fresh Start.—It is a fact not fully realised that a genuine fresh start has already been made, and that the question is really whether or not it shall be abandoned in the face of new difficulties and a refreshed opposition. In September, 1908, a meeting took place in Pretoria at which men who had differed very widely in the past made an attempt at a plain, outspoken talk—"all the cards on the table!" It was followed by others at which the whole position was discussed—with the restraint and consideration that the occasion demanded, but with unfaltering frankness, and with the knowledge that failure to agree would mean the wrecking of Union. The all-dominating consideration was the interests of our country, and it is not to be denied that the Transvaal delegates had to accept great responsibilities in order to meet and stand on one platform. They did it; and that is the whole secret of the great surprise of the Convention—the unanimity of the Transvaal. The writer has publicly stated more than once, and does so again, that

General Botha and his colleagues never once faltered in upholding what they had agreed to in the interest of South Africa and the peace and union of its two white races.

So far at least as the Transvaal is concerned, that was the beginning of the fresh start which the National Convention gave to South Africa. It is but fair to judge men by what they have done, and those men of both races to whose credit stands the fact that South Africa is united under one Flag and one Government, on the basis of Equal Rights, are entitled to be judged by their work; and the less we rake in the ashes of the past, the better it will be for all of us. The writer does not suggest that there are no differences in policy, methods or principles, or that we are all one and agreed, now and for ever more. Something more—or less—than human nature is required for that. Angels or ants may achieve it—men cannot! But it is held and urged that, with the great and fundamental differences that divided the races removed, the points of agreement between many who were formerly divided are more numerous and more important by far than the points of difference; that the latter are incomparably small beside those overcome in the Convention; and that our country can at this juncture ill afford to see men divided and opposed on false lines and minor issues who should be working whole-heartedly together in her cause.

Throughout the work of the National Convention men fell naturally, and from the very start, into two groups—and this without the least regard to race or party. There were those who were for the bold constructive lines, men full of faith in our country and our people and our future, men who recognised an opportunity that comes once only in all time, and determined to rise worthily to the occasion; men who at least strove to be broad-minded, far-seeing, unprovoked and understanding. There were others whose outlook was not so wide, though their motives were as clean and good; whose faith was not so strong; whose courage was not equal to what they saw only as risks. If two names are mentioned it is not with the idea of excluding other distinguished men, but because these two are leaders in the field to-day, and it is desired to avoid, as far as it is possible, references to individuals.

The Two Leaders.—Dr. Jameson and General Botha are in the forefront to-day for many reasons. Four will suffice: Firstly,

'because it is well understood that both earnestly desire to lift South Africa out of the old rut and have done for ever with the "miserable" old racial divisions." Secondly, because without any possibility of comparison they are the most distinguished, the most loved, and the most trusted representatives of their respective races. Thirdly, because both have had the opportunity as heads of Government of showing whether they wished to bury the past, and both have done it. And lastly, because they have laboured as colleagues throughout the great work of Union in unbroken accord.

It may be said by many that these men are not the authorised leaders of their respective races, and that they have not been even their personal leaders in the past. It is strictly true; yet it is to be hoped that one more call for self-effacement will not overstrain the patriotism of those who have done so much already. It is beyond question (and fortunate indeed for South Africa) that there are two outstanding men to whom the vast majority of their countrymen look with confidence, for in these matters the fewer leaders and the stronger they are the better.

The Danger Ahead.—There is one great danger before us which it is to be hoped will be avoided. The spirit of the Convention has raised great hopes and opened prospects of peace and happiness for our people beyond the most sanguine expectations of other days; and, sick to the death of internal strife and lifelong uncertainty and unrest, they are hoping—believing—that the bright promise of the Convention will be made good. But they are human, and the past is still a living, haunting memory to many. It would be unwise for any man, however earnest and convinced, to make too strong a claim upon men's trust. It is only the very few who have the opportunity of knowing all and mixing freely with both races, and it would be folly to expect the same confidence in others who rarely—perhaps never—meet. Give to each the security of his trusted leader, and for the rest, let them decide—there will be no lack of backing for both.

To-day many men in real agreement stand apart, each waiting for the other to make the first advance, although sincere, each wishing for his party the greater share of credit or of power. It is not so that men—self-respecting men—can ever meet. Offers of absorption from one or another are useless; they are indeed offensive and there-

fore thought insincere; they exact the impossible condition—an honest man's surrender of his self-respect.

The Parting Ways.—Those to whom all that has been written here is familiar will, it is hoped, not take amiss an effort to interest others—whose opportunities are few—in that which they will have to decide. Men and women of all parties and of both races, in every sphere and calling, can help. Most of all can we get help from those who so greatly help to guide opinion—the Press. The writer is moved to make this appeal without authority from any, without consultation with any; it may even be that those whose opinions are most valued may think it would have been better to make no such effort. It is made with faith in our country and our people, and a profound conviction that we stand once more—for the last time—at a point where the roads diverge: one leading to long lasting differences between the two white races, the other to peace!

The great examples of history warn us what we ought to do. The study of our own problems and conditions drives the lesson home. The old and potent factors in racial division—different Flags, separate Governments, the power to arbitrarily determine what men's rights shall be—all are gone. Is it too much to ask that those who have a common country and a common aim, who agree in all that is needed to make a Union real, shall no longer be divided upon race alone?

The road is open and the way is clear. Will you—the people of South Africa—show to the men who can speak for you that it is your will to go forward bravely on the road that leads to greatness and to peace? That is all they need—to know their people are with them.

But if we fail in this—Then, for the children of South Africa who will suffer for our crime, own up the pitiless truth that we were not worthy of our opportunity! Block up the empty niches in the gallery of great men: there are none to fill them! And, that we may go down to history for what we are worth, write up "Ichabod," but write it on the Hall of the National Convention, for the glory of the Founders of a Nation will have departed indeed.

J. PERCY FITZPATRICK.

Pretoria,

10th March, 1910.

